

Ovo je pregled **DELA TEKSTA** rada na temu "**Metamorfoza voska**". Rad ima **6 strana**. Ovde je prikazano **oko 500 reči** izdvojenih iz rada.

Napomena: Rad koji dobijate na e-mail ne izgleda ovako, ovo je samo **DEO TEKSTA** izvučen iz rada, da bi se video stil pisanja. Radovi koje dobijate na e-mail su uređeni (formatirani) po svim standardima. U tekstu ispod su namerno izostavljeni pojedini segmenti.

FAKULTET LIKOVNIH UMETNOSTI

SEMINARSKI RAD

METAMORFOZA VOSKA

Istorija umetnosti – Moć predstave Katarina Rašić

Ljiljana Popović

Nataša Čulina

Nina Galić

Josipa Miletić

Ljudska vrsta je jedina vrsta za čije pripadnike je smrt prisutna tokom celog njihovog života, jedino oni veruju u zagrobni život ili u ponovno rađanje umrlih. Taj odnos prema smrti se menjao, menjajući razvojni put čoveka. Jedno od gledišta fenomenologije smrti odnosi se na neslobodu čovekovu i glasi sasvim pesimistički: čovek je isporučen smrti. Kao paket, pošiljka zapečaćena voskom tuge, ne da bi sebe pronašao, nego da bi sebe izgubio. U smrti čovek gubi telesnost. Metafizička dimenzija voska kao supstance, saradnja sa smrću, preuzima grehove sveta na sebe. Samim sagorevanjem voska, isparenja dobijaju novi oblik i značenje. Ritual transcendencije predstavlja hranjenje duše, materije ka duhu.

Religiozni čovek preuzima odgovornost da živi u čovečanstvu koje ima transcendentni model. On nije dat, on se sam stvara približavajući se božanskim modelima. Od samog početka nastoji da dosegne svoj model koji se nalazio na transljudskom planu, otkrivenim preko mitova. Pravi čovek postaje se samo pokoravajući se hriscaskom učenju. Čovek koji postuje hriscanska načela pokazuje težnju da živi sto više u "svetome", ili u blizini posvećenim predmetima, a pogotovo kada je neki deo njegovog tela posvećen putem ex vota. Za "primitivne" kao i za ljude premodernih kultura sveto odgovara moći i u krajnjem slučaju stvarnosti per excellence. Sveto je zasićeno bićem. Sveta sila istovremeno označava stvarnost, dugovečnost, efikasnost. Sasvim je prirodno da religiozni čovek duboko želi da bude, da učestvuje u realnosti, da se oseti moć u potpunosti. Aktualizacija votivnih darova teži za posvećivanjem sveta, za njegovim uklapanjem u sveto vreme. Prema svatanju religija arhaicnih kultura, svako stvaranje, svako postojanje počinje upravo u tom svetom vremenu. Pre nego što jedan votivni dar otpočne svoje bistvovanje, njegovo vreme nije moglo da postoji. Na taj način se ukazuje na dramatičnost situacije na koju se votivni dar odnosi. Religiozni čovek ima potrebu da se sto duže zadrži u svetom univerzumu, odnosno želi da se smesti u jedan proctor "otvoren ka visinama", i preko toga opstoji sa božanskim svetom. Na taj način održava iluziju, da živi sto bliže Bogu, čak i ako je ta prisutnost tajanstvena, a ponekad nije ni vidljiva.

Hriscanstvo ima tendenciju, da putem realističnih predstava, svoje učenje približi običnom čoveku. Potreba čoveka za savršenim prostorom izražena je putem Sacro Monte, mesta koje nas vraća u primordijalno vreme, idealno mesto za svakog hriscanina. Ma kakva bila struktura jednog tradicionalnog društva-bilo ono zajednica lovaca-pastira, poljoprivrednika ili pak već na nivou urbane civilizacije - staniste je uvek sakralizovano činjenicom da ono predstavlja imago mundi, i da je svet božanska tvorevina. Stoga čovek od religije nastoji da se smesti u "Centar Sveta". Da bi se živelo u svetu treba ga osnovati, a ni jedan svet ne može se roditi sam od sebe u haosu i relativnosti neverničkog prostora. Sacro monti je tipičan primer

stvaranja idealnog prostora obnavljanjem događaja iz svete zemlje.

...

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL:

maturskiradovi.net@gmail.com